

אלמנה ניזונה פרק אחד עשר כתובות

צו.

עין משפט
נר מצוה

י' א מ"י פ"ח מהלכות
אבות הל' כל סמג
עשין ממ טושי"ע אה"ע ס'
גב סעף 1:
י' ב מ"י פ"ז ס' ה' יג
ופ"ז מהל' הנהגה וזה
הל' ג סמג ס' טושי"ע ס'
סעף כט וסמג ק סעף
ג טושי"ע ח"מ ס' קט
סעף 7:
י' ג טושי"ע אה"ע ס' ג
סעף כט ו1):
ב ד מ"י פ"ח מהל'
מכירה הל' מ סמג
עשין כפ טושי"ע ח"מ ס'
ח סעף 1:
כא ה מ"י פ"ח מהל'
אבות הל' יג סמג
עשין ממ טושי"ע אה"ע ס'
ק סעף 4:

תוספות ר"ד (המשך)
ג"א ס"ה: איבער' להו
ובין ולא איצטריכו ל"י
וזו הדרי זבני או לא
ת"ש דההוא בצורתא דהות
בנהרדעא זבנינו כ"ע
לאפדנינו למיזבן חזי
לסוף אתי חזי ורג"ו
דינא הוא דהדרי אפדני
למרייהו תלמודא
ההל' זבן ולא איצטריכו
ל"י וזו הדרי זבני פ"י
דוקא כגון שפירש כפי
דאדעת דהכי קמבנינא
דאי לא פירש דברים
שבלא אין דברים אע"ג
דידעי ביה שכינס ומכחא
מילתא דהכי אמרי' ב'
האיש מקדש ההוא גברא
דזבנינו לנכ"ס אדעת'
למיסק לאי' ובעידנא
דזבין לא אמר בעיני א"ר
הוי דברים שבלב דברים
שבלב אין דברים עיין
מ"ש שם דאע"ג ומכח
מילתא לעלמא דאדעתא
למיסק זבין כגון שידעו
בו שכינס שהי' ברעמו
לעלות אפי' כיון שלא
פי' כפי' בעת הפכירה
כי הוא רוצה לעלות
אמרי' דברים שבלב אין
דברים: **מתני'** אלמנה
בין מן האירוסין בין
מן הנשואין מוכרת שלא
בכ"ד רש"י מן הנשואין
מוכרת שלא בכ"ד מן
האירוסין לא תמכור אלא
בכ"ד מפני שאין לה
מונות וכל שאין לה
מונות ל"ת אלא בכ"ד פי'
למונותי' שאי' להמתין
עד שיוקדש לה ב"ד אבל
מן האירוסין שאין לה
מונות ג"א תהבה אנה
רשאתי למכור שלא בבית
ד"ן ואין הל' כ"ד ש' דק"ל
יחיד ודברים הלכה כרביס'
ואמרין עלה פירוק אלו
מציות אמר ר' יוסף
אמר ר' נחמן אנה צריכה
ב"ד במתחין אבל צריכה
ב"ד הדידות: בשלמא מן
הנשואין משום מזוני ואי'

או דבמא נהי דאחריות דעלמא ב'. ולא דמי להאיא דלעיל (דף
35). ראובן שמכר שדה לשמעון שלא באחריות וחזר לראובן
ולקחה משמעון באחריות דבמסקנא אמר רבא נהי דאחריות דעלמא
לא קביל עליוהי אחריות דנפשיה מי לא קביל עליוהי לא דמי דהתם
ודאי כיון שראובן ליה דין הוא
שטרפו ממנו וקרקע ואין לשמעון
לפדוע כיון דבכח לדי ראובן הגאה
שקבל המעות אבל הכא שחורשין
חייצין לה מוונות יכולה למכור ולחזור
ולטרופי שהרי כשחזרת וטרופת חזר
שלה היא נדפעת ואין כאן עיוות
הדין כלל:

**וסמך זה שתגבה כתובתה מן
השאר.** וא"ת מאי נפקא
לה מינה צין מה שהיתה מוכרת
למוונות וצין מה שתמכור לכמונה
נפקא מינה שחולל למכור צידה כדי
כמונה אבל למוונות אינה מוכרת
אלא לגשה חדשי' ולוקח מפרנס את
לגלגים יוס ועוד אס נשאת אחר
שמכרה הלוקח לא יקן כי אס את
ל"י יוס ולא תוכל לגנות מהן לכמונה
דהא מטלטלין נינהו ומוונות אצדה:
ב"א סמך זה ש"מ שיירא אין א"א
שיירא א"א. וא"ת תקשי מהכא
לרמי בר חמא דהוה בעי למימר
לעיל גזי ראובן שמכר שדה לשמעון
דאפילו אחריות דנפשיה לא קביל
עליוהי והא צןך צריחא אמרי' גזי
אשה אחריות דנפשה מיהא קיבלה
עלה וכ"ש התם לפי מה שפירשו
לעיל וי"ל דמני' למימר רמי בר חמא
דהכא ודאי אחריות דנפשה מקבלת
א"א א"ע ג' דאחריות אייתימא היינו מעלמא
אלא אנפשה מיהא קיבלה דהא אינה
מוכרת נדפעה שלא באחריות אבל
התם שמכר לו נהדיא שלא באחריות
אפילו אחריות דנפשיה לא קביל
עליוהי מ"ר:

**זבין ואי איצטריכו ליה וזו הדרי
זבני ב'.** ונגון שגילה דעתו
בשעת המכר דלמך דליזבן מורי קא
זבין להו דאי שתק הוו להו דברים
שצנזו וכן נפק' צ' דקדושין (דף
מט:). גזי ההוא גברא דזבין נכסיה
אדעתא למיסק לארעא דישראל התם
נמי דגלי דעתיה וש דברים שאינו
מועיל בהם גילוי דעת עד שיתנה
כגון אס היה מוכר מלבושי' אדעתא
למיסק לארץ ישראל דזהו דבר שאין
רגילין למכור אדעתא דהכי התם
ודאי אין מועיל גילוי דעת שאס לא
תאמר כן מעכשיו אין לר"ך לשום
תנאי אלא גילוי דעת דעלמא וכל
מקום ענינן דומיא דתנאי גזי גז
וגזי ראובן תנאי כפול אלא ודאי
גילוי דעת צמיתא שאין רגילות
לעשות כן לא מהני עד שיתנה וש
דברים דאפילו גילוי דעת אין לר"ך
כגון שטר מברחת דלעיל פרק האשה
שנפלו (דף עט. וס' ו1) וכן ההיא דנפקר
מי שמת (ב"ב קלג. וקמ:). דלמיה הרי

אס נעלן כמתנה לא כך כחו יפה. שיוכל לטרופי לקוחות על החזק
ולא יוכל לטרופי על המתנה אף זו על המוונות לא תוכל לטרופי
לקוחות ועל הכמונה מטרופי אוחס. ואס מפני היתומים שלא יאמרו
הכל לכמונה מוכרת ונתקבלת כמזבחין
שיראו את הנמכר למוונות ואס
למכור לך יצאו ויעירו ואת הנמכר
למכור שכן תודיעו מפני הלוקחות:

מוכרה לשנים עשר חודש. כדי
מוונות של שנה תמכור יחד: ופלוקח.
לא ימכור לה כל המעות אלא דמי
למוונות של חדש צדקש אס תינשא
יחזור מה שצדו לירשים: מפו
שחזור ופטרופי. אוחס הקרקעות
עלמן: **ארמלתא דזבין.** שדה יתומים
למוונות או לכמונה וקבלה עליה
אחריות: **אחריות אייתימא.** אחריות
הלוקחות חזר על היתומים שהרי
עליהן היה המזב: **טרפא.** והס יחזרו
על היתומים: **מוכרה והולכה.** למוונות:
עד. שלא יותר קרקע לירשים אלא
שיעור כמונה: **וסמך לה.** ואותו
השאר יהא סמך לה לגנות משס
כמונה: **זבין ולא איצטריכו ליה**
זווי. מכר שדהו ולנו יודעים שהיה
סמך לקנות שדה פלוני או פרגמטיא
אמר מוכרת מן הנכסים
פלוגית צלותן מעות: **ולא איצטריכו**
ליה זווי. שחזרו צהן המוכרים:
בזורסא. יוקר הנצ בשערים פתאוס:
זבנינו לאפדנינו. לקנות חטין:
דאריכו בעקולי הוו קיימי. שעל ידי
שגדל הנהר הולכרו הספינות ללכת
עקלקלת ואילו ידעו המוכרים כן לא
היו מוכרים בתיסה ומשעמ מכירה
הוה ליה טעות אבל היכא דמכירה
לאו צטעות הואי כגון חזרו צהן
מוכרי החטין לאחר שמכרו אלו
צתיסה או שצאו חטין ממקום אחר
שעדין לא נעקרו ממקומם לא הדרי:
אי הכי היינו ודאי דלמך ליה כו'
נמלאת מכשילן. דאי בעי לזבני קרקע
לא ימלוא קונים: **ואמר ל' אין בזורסא**
בנהרדעא משכח שכיח. וחיישינן
לדלמא אמו ארזי דקיימי בעקולי
הדרי זבנייהו. שמע מינה טעמא
משום מקח טעות הוי דאי צדאתו
חטין ממקום קרוב או שצאו לאלו
לגדס דטעמא משום אסין ולא
איצטריכו ליה זווי הוה מידי דלא
שכיח הוה וליכא מכשול: **מתני'**
בין מן האירוסין. שאין לה מוונות
ומוכרת לכמונה: **בין מן הנשואין.**
שהיא מוכרת למוונות מוכרת שלא
צנית דין: **רבי שמעון אומר מן**
הנשואין. שהיא מוכרת למוונות:

מוכרה שלא צנית דין. שאי אפשר
לה להיות יושבת ומתענה עד
שידקקו לה צית אלא אבל מן
האירוסין שאין מכירה לה לכמונה
לא תמכור אלא צנית דין: **גמ'**
לא תמכור אלא בבית דין:

(א) ועינין קב: וס' (ב)
(ג) לקמן ק. (ד) לעיל סא:
(ה) ו1) ו1) ו1) ו1) ו1):
ב"ק ט: ב"מ ט: ב"ב
(ז) ב"מ ט: (ח) מ"י כ"ג
(י) וע: ד"ה כמתניחא.

מוסר רש"י

ארמלתא דזבין אחריות
אייתימא. אס נשאת
השדה גזילה או משועבדת
לאחר וטרפה מן הלוקח
במזון, חזר הלוקח על
היתומים, ובי דינא
דזבין. שדה יתומים למוון
האשה והגנות, אחריות
אייתימא וקטן p. אלמנה.
הנינות מנכס יתומים,
מוכרת. למוונות, שלא
בבית דין. וכלל שיראו
שנים שלא תמכור מזול
(ב"מ עב).

תוספות ר"ד

כיצד מוכרת אמר רבי
דניאל בר רב קטינא אמר
רב הונא ל"ב חרש
ולוקח מפרנס א' לשלשים
יוס פי' מוכרת מן הנכסים
אמר מוכרת מן הנכסים
ולא יתנו לה כל המעות
כיד שמה חמות אלא
יתנו המעות להיתומים:
אמר מריה הל' (מוכרת)
ל' חרשים ולוקח פנסים
א' ל' יוס א"ל ר"א
לאמר הא רריה מאי
א"ל לא שמעי ל' כלומר
ל' בעא מינה
מר"ש: מוכרת למוונות
מהו שחזור ופטרופי
לכמונה. פי' אותן
הקרקעות עצמן שחזרין
למוונות וקמבעי להו
בר"י דארי' ארמלתא
דזבין אחריות אייתימא
וב"ד דזבין אחריות
אייתימא מאי מי אמרינן
כיון דאחריות אייתימא
טרפא א"ר מצי א"ל
נהי דאחריות אדעלמא
לא קבלת עלך שתגבה
דנפקר קביל קבילת
א"ל ר"ש תניתוה מוכרת
והולכת עד כדי דמי
כתובתה וסמך לה שתגבה
כתובתה מן השאר ש"מ
שייר אין לא שייר
לא פי' מוכרת והולכת
למוונות עד שלא יאמר
קרקע ליתומים אי שיעור
כתובתה שיהיה לה סמך
לגבות כתובתה משם ש"מ
מדקתני סמך לה שתגבה
מן השאר דוקא אם
נשאר נכסים ליתומים
אזי לה סמך לגבות
כתובתה אבל אם לא
נשאר נכסים ליתומים
אין לה סמך לגבות מן
הלקוחות דאחריות דנפשה
קבילי עלה עיין בערך

הלך צנו למדינת הים ושמע שמת צנו ועמד וכתב כל נכסיו לאחרים ואח"כ צא צנו רבי שמעון בן מנסיא אומר אין מתנתו מתנה
צידוע שאס היה יודע שצנו קיים לא היה כותב מ"ר: **א"י** הכי היינו דא"י רמי בר שמואל א"ב נמצאת מבשילין ב'.
פי' רש"י אי הכי היינו ודאי דל"ל נמלאת מכשילן כו' א"ל בזורסא משכח שכיח וחייש דלמא אמו ארזי בעקולי והדרי זבני דאי
צדאתו ממקום קרוב או שצאו לאלו לצדן דטעמא משום דזבין ולא איצטריכו ליה זווי הדרי זבני זבני מילתא דלא שכיח הוה וליכא מכשול
וקשה לפירוש זה דמאי הוכחה היא לעולם אימא לך משום דלא איצטריכו ליה זווי הדרי זבני ומיהו כל שכן היכא דהוה בעקולי כמנונה
שמעתא דלא הוי מקח טעות יומר ואס כן שפיר קאמר דנמלאת מכשילן לעמיד הואיל דכלל ענין הדרי זבני כדפרשין הלכך נראה
כמו שפירש רש"י אי הכי קושיא הוה הואיל דלמך דהאי הדרי זבני דוקא משום דבעקולי הוו קיימי היכי קאמר בזורסא
בנהרדעא משכח שכיח הוה זאת בזורסא דארזי בעקולי הוו קיימי פשעא דלא שכיח הוה וצשלמא אי פשטינן מינה זבין ולא איצטריכו
ליה זווי הדרי זבני היינו ודאי דשכיחא דרוב פעמים היה להם בזורסא וינחא נמי לפי זה הא דפסקין הלכמא לפי פשיטתא הבעיא:
אלמנה

אלמנה ניזונה פרק אחד עשר כתובות צה.

עין מושפא
נר מצוה

כא א מיי פיו מל
אסוריה ביה ה' ד:
כב ב מיי פיו מל
אסות ה' ד ופייח
הל כ מנג עין מ
טושיע אה"ע ס' ג ספק
ס ופיי קט ספק ה:
כב ג ד מיי פיו שס
הל ד טושיע שס
ס' ג קט פיו ס' ק
ספק ה:
ל ה מיי פיו שס ה' כ
טושיע שס ס' קט פיי
ה:
לא ו מיי פיו מל
אסות ה' טו סמג
לחון קט טושיע אה"ע
ס' קט פיי ו:
לב ז מיי טושיע שס
ספק ה:
לג ח מיי שס ה' טו
טושיע שס ספי' ה:

גלוין הש"ס

תוס' ר"ה אבר היה וכו'
היה בשלה ב"ד מוקמינן
לה בבו ר"ח ר"ח וכו'
ממו ל ה' קטומים
למ"ד שלח כאלמנה א"כ
מה העולה כזה ה' ל"ח
פולחניהו בשלה כ"ד ופ"ל
דגס כזה שלח כאלמנה
וארבעה נלוו שיעת ר"ח
נחש טפי ד"ל בשלה כ"ד
ל"כע שלח כדמיי ו"ל
דכ"ח ז' המהם ה"ל שלח
היינו בשלה כ"ד ו"ל:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לעולם וכו'
דמה נ"ב ס"ל דלמה
ועיקר: (ב) תוס' ד"ה
מוכרת וכו' דל"ח ה"א
כאלמנה: (ג) ד"ה ומיעט
ד"ה אמר ד"ה:

מוסף רש"י

בכתובות. ה' יתיר
משע ע"ה כאלמנה
שלא אברה תוס' ללוס
על ידי בעלה בין כדרכה
בין שלא כדרכה. וי"ן
דלמכתה בוגרת להימנה,
אלמנה למכר בעלה
שלא כדרכה (יבמות טו).
בגדה כ"ח חשבה קבין
כו'. דקיימא לן כפרק
קמח דמיתלפין (ב"ב י"א).
דעה משנה כ"ח קבין,
דמנן ולא את השרה עד
שיאם כ"ט קבין ל"ה ע"י
קבין ל"ה, ולא את הגנה
עד שיאם כ"ט קבין על קול
וחל קבין ל"ה, ר' עקיבא
אומר בית רובע (שבועות
ב"ב קנ"ג).

שיהו כתוביה קיימין בין כדרכה בין שלא כדרכה. פירוש צעין
שאותן מקאם תוליס יהו קיימס ככל מקום ולא מני
למימר שכל דרכה לא דלשמק קרל מיניה:
מוכרת שלא בבית דין צריכה שבועה ב"ו. וחס תאמר מתני'

היא כפרק השולח (גיטין לה) וחס
דמנן אין אלמנה נפרעת מנכסי
יתומים אלא בשבועה ואיכא למימר
היא כאלמנה מן האירוסין כרבי
שמעון דאמר כל שאין לה מזונות
לא ממכור אלא בבית דין ונראה לרבי
דוחק ועוד קשיא לי דלפוס סוגיא
דשמעתא לא פשט ליה רב יוסף
מידי ואמאי מפשט ליה דעל כרחק
(ג) כאלמנה מן הנשואין היא מדקמי
סיפא נמננו מלהשעיה וא"ר זירא
אמר שמואל לא שנו אלא כאלמנה
אבל גרושה משציעין אותה וטעמא
דאלמנה שאני כהיא הנהא דקא
טרחא קמי יתמי אחיא ומוריא המירא
אלמא הוה מני למפשט ממילתיה
דשמואל דכאלמנה מן הנשואין
מיירי דאי מן האירוסין מיירי לא
שיך למימר קא טרחא קמי יתמי
שהיא עומדת בבית אביה אלא אומר
רבי דהך שבועה לא משום נכרי אלא
כדפי' בקונטרס שלא גבתה וימר ולא
מיבעיא ליה נמכרה למוזנות שלא
בכ"ד דהא לקמן פסיק הלכתא
לריכה שבועה ואנן קיימא לן שני
דברים שאמר מן הלכה כמותו דמנן
לקמן (דף קה). מי שהלך למדינת
הים ושמואל מוצעת מוזהות תנן אומר
משבע בסוף ולא משבע בתמלה
והוא בסוף היינו נשעת גבית
כמונה דהא לעיל בשליה הכותב
(דף פח): מוקד רבי יעמיא חנן כרבי
שמעון דאמר כל זמן שמוצעת
כמונה יורשין משציעין אותה אינה
מוצעת כמותה אין יורשין משציעין
אותה משמע דשום שבועה אין
מוקיקין אותה עד זמן תציעת
כמונה אלא נראה לרבי דבמוכרת

כאלמנה קיימין. לענין צעילה שלא נבעלה אפילו שלא כדרכה:
דחפסה כסא דכספא. ולא היה זו שיעור כמותה: לריכה שבועה.
שלא גבתה יומת: ששמה שדה היתומים לעמלה בשומת
כמותה: לא עשה ולא עלום. ואם ראו היתומים להגבותה מעות

לאחר זמן חוזרין ונותלין אותה:
מאן שס לין. ממי קבלת מכירה
זו לא נצית דין ולא מיתומין לפיכך
לא ילא הקרקע מרשות היתומין אבל
היא דשמת לאחריני נפק מרשות
היורשין שהרי נתנו לה חכמים רשות
למכור: כיספא. מספוא. לשון אחר
כסיתא גרס עני אלמוגים שקורין
קור"ל: מתני' שוה מאתים
גמא נתקבלה כסופכה. דלמרינן
למה לא אפקרת: מכרה בעל. שאותו
דינר אין לה רשות למכור נמצא שכל
המכר טעות שהרי נצת אחת היה:
לעולם מכרה קיים. והיא תמזיר
עד הדינר לירשין (א) דמה הפסקתן:
את שיהא. באונאה כדי שאילו לא
היתה האונאה היה משמירי נשדה
נת משעה קבין או האונאה עלמה
תשעה קבין והוא הדין אם נשאר
ליתומים שס לגד האונאה ט' קבין
דכיון דיש ליתומים קרקע שס כשיעור
שדה יחלו לה אין רלונו למכור
קרקע פרחי לנו אבל אין האונאה
לרואיה להטקף לכדי שדה לא
הפסקתן ללוס: ובגנה נת חגי קב.
שזה שיעור גנה: וכדברי ר' עקיבא.
שמענו ממנו במקום אחר (א) צבית
רובע הוא שיעור גנה: גמ'
כאן

למכרה בל אפילו היא אומרת אחזיר דינר
יורשין מכרה בטל רשב"ג אומר לעולם מכרה קיים עד שתהא שם כרי
שתשייר בשדה (ב) בת השעה קבין ובגנה בת חצי קב וכדברי רבי עקיבא
בית רובע היתה כתובתה ארבע מאות וזו ומכרה לזה במונה ולזה במנה:
ולאחרון יפה מנה ודינר במנה של אחרון ובמל כולן מוכר קיים:
גמ' מאי שנא שוה מאתים במנה דאמרי לה את אפסדת שוה מנה
במאתים נמי תימא אנה ארווחא אמר רב נחמן אמר רבה בר אבהו
כאן

למכרה מיבעיא ליה דתמלה קודם גבית כמונה משציעין אותה משל בעלה כלום ולאחר
מן כמונה מיבעיא ליה אם חוזרין ומשציעין אותה שלא גבתה יומת ועוד אומר רבי דהך שבועה דמיבעיא ליה לא כפ"ה שלא גבתה יומת
אלא מיבעיא ליה אי משציעין אותה שלא זולתה בנכסים וכן מוכח מדקאמר מיבעי לך הכרה דהוה נמי שלא מולול וכן פי' ר"ח. מ"ר:
ותיבעי לך הכרה. דלממעניא לך שבועה מכלל דפשיטא לך דלא צעי הכרה דאי הוה צעי הכרה כ"ש דלריכה שבועה: (א) אמר ליה
הכרה יא קא מיבעיא י. דפשיטא שאינה לריכה הכרה ואי"ה הא אמרינן לעיל (דף פח). לכרנא למוזני ולקבועה
מוצינן בלא אכרזתא משמע הא לשאר מיילי צעין הכרה ועוד מנן צערינן (דף כ"א): שום היתומים ל' יוס ואומר רבי הני מיילי כשצבית דין מוכרין
דאי טעני כפחות משמות מוכרן קיים הלכך לריכי הכרה שלא להפסיד נכסי יתומים אבל אלמנה אפילו מכרה שוה מנה ודינר במנה תנן
דמכרה בעל ואין יכול לגד ליה הפסד מוכרת שלא כדרכה והא דלמרינן (דף ק): צ"ד שמכרו שלא כדרכה נעשו כמי שטענו דבכר
משנה וחוזרין מאי קא משמע לן תנינא שום היתומין כו' ומסיק הני מיילי שלח אלמנא דבשליה גופיה נר"ך הכרה אע"ג דאי מויל חוחר לא
קשה מידי חדא * דהא בשליח צ"ד מוקמינן לה כמו שפי' רבינו חס ועוד אפי' שליח דעלמא לא קשה מידי דלא אלמוה רבנן לשליח שימכור בלא
הכרה כמו אלמנה: אמר דא אברו בו. מימה לי אכמי היכי פשיע מהכא דלמנא הא דקאמר רב נתמן אלמנה ששמה לעמלה לא
עשתה ולא כלום הא לאחר עשתה במכרה למוזנות דאינה צריכה שבועה כדפי' לעיל והואיל וכן אינה צריכה הכרה ואמר לי רבי דלא מפליג
רב נתמן בין מוכרת למוזנות למוכרת לכתובה: דאמרי אה מאן שם א"ך. כלומר מי החזיקן באלו הנכסים שאין לך אדם שיכול לזכות
בקרקע חצירו אם לא יחזיקוהו כה צ"ד אבל הא לא קאמר שמונא ממש דלע"ג דליכא צ"ד מומחין צ"ד הדיוטות מיאה איכא כדליתא כדתיא
באלו מציאות (ב"מ נב). וחס) ומה שמחזיקין אותה אותם צ"ד הדיוטות לא חשיבא חזקה דיושבי קרנות הם ואינן אלא בקיאי בשומא בעלמא וימיה
לרבי דהכא משמע דאם החזיקוהו צ"ד היתה יכולה לעכב הקרקע לעמלה וזההמפקיד (שם לה). תניא המפקיד אלל חצירו יין והחמין דבש
והדגיש עושה להם תקנה ומוכרן צ"ד וכשהוא מוכרן מוכרן לאחריים ואינו מוכרן לעמלו כיוצא בו כו' והא לא מנינו למימר דהא דקאמר
צ"ד היינו נרשות צ"ד אבל אם ידעו צ"ד השומא יכול לעכבם לעמלו דצירושלמי מסיק על ההוא מעשה דיוחנן חקוקאה דמיתין צ"ד
דפסיק (דף יג). וחס) אלל לא מוכרן צ"ד אלמא צ"ד דהוה רבי קא יעבי ליה רשות ליוחנן חקוקאה הוה מנר"ך ליה מכירה צ"ד ואומר
רבי דהתם הוה טעמא משום חשדא והלכך קאמר שלא יעכב לעמלו ודוקא דגבר הנפקד י' התם שיך חשדא דכולי עמלא לא ידעו שצ"ד
ידעו בשומא אבל הכא אלו הנכסים ידעו העולם שעל ידי צ"ד בלא לידה וגבי כיסתא דיתמי נמי כמו כן ידעו וליכא חשדא אי נמי הכא
צבית דין עמלם הם המפקידים הלכך יש לה לעכב על ידם אבל התם שהפסיד אחר אללו לא יעכבו לעמלו ומיהו אהיה דירושלמי
מתמה רבי אמאי לא מועיל כפקדון רשות צבית דין לעשות הנפקד שליח למכור שלא צ"ד לתקנת המפקיד דקא צעי התם מכירה צבית
דין הלא גבי מכירת קרקעות לנור"ך האלמנה תקנו שליח ואמר נמי למ"ד דהוה דלמנין ושמה התם צירושלמי צב"ד הדיוטות קאי ואין
לתמוה לי קרי ליה צבית דין והואיל ולא קמי גביהו צ"ד גמור דהא קרי מכירת אלמנה שלא צב"ד אע"ג דליכא הדיוטות כדפרישית לעיל
היינו משום דאין צבית דין גמור: אלמנה שמכרה שוה מנה במאתים או שוה מאתים בגמנה בו'. צירושלמי פריך דיוחנן חקוקאה
ומוקי לה רבי יוחנן כשהחול המקה כשהוקיר המקח ור"ש לקיש אומר אין אונאה לקרקעות אומר רבי יוחנן אם היה דבר מופלג יש לו אונאה
ממיתין פליגא אר' יוחנן אלו דברים שאין להם אונאה הקרקעות פטר ליה דבכר שאינו מופלג פי' ר"ח שלא הגיע אונאה עד

תוספות ר"ד

היא איתתא דחפסה כסא
דכספא ככתובתה פי'
מחיים דבעל חפסה דמוני
חפסה דמחיים בממלטי
ולא היה בה שיעור
כתובתה לסוף היה הבעה
מוזני אחיא לקמיה דרבה
א"ל לימתי וילי הוה
לה מויל לית דחש לי
לד"ש דאמר ל"ה מקצת
כסף ככל כסף שלח ל'י
(רבא) (בתב' ב"ב ל"ה)
מוכרת שלא בכ"ד צריכה
שבועה כדן כל אלמנה
דלא אפתסא בעלה צריכה
וכ"ז שלא נשבעה אין
מכירתה מכירה א"ל אין
צריכה שבועה דשבעה
זו הוא רב"ד משביעים
אותה ומכירתה מכירה
בלא שבועה והיתומים
ישביעוה לכשיצדו ויחביע
לך הכרה אם היא
צריכה הכרה כמו ב"ד
שאין ושאין למכור אלא
בכרה ואם מכרה של
בכרה אין מביעין
מכירה דאמרי' לקמן
א"ל הכרה ל' קמביע
לי דאר"ז אר"י אלמנה
ששמה לעצמה לא עשתה
כלום פי' אם שמה שדה
א' ולקחה לעצמה א"ל
עשתה כלום שום ירצו
היתומים להגבותה מעות
לאחר זמן חוזרין ונותלין
אותה מיהו היכי דמי א"ל
דאמרי אמאי לא עשתה
כלום אלא לוא דאכרי
ולעצמה ולא עשתה
קבלת מכירה זו לא מב"ד

כלן קיים: מ"ש שוה ר' בקי דאמרי לה את אפסדת שוה ק' בו' נמי תימא אנה ארווחא אמר רבי
אני טרתי והרחתי וחזרתי אחר לוקח שקנאו ביוקר אותו הריות יתי' שלי ולמה הוא ליתומים אמר רבי

כלן קיים: מ"ש שוה ר' בקי דאמרי לה את אפסדת שוה ק' בו' נמי תימא אנה ארווחא אמר רבי
אני טרתי והרחתי וחזרתי אחר לוקח שקנאו ביוקר אותו הריות יתי' שלי ולמה הוא ליתומים אמר רבי